

Arrest

nr. 165 481 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat C. DE TROYER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over geen enkele nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in X op X waardoor u recht zou hebben op de Eritrese nationaliteit. Sinds u 1 jaar oud was, woonde u met uw familie in Addis Abeba (Ethiopië). In het jaar 2000 werden u en uw familie thuis opgepakt en meegenomen naar een gevangenis in Addis Abeba om vandaaruit naar Eritrea gedeporteerd te worden. U en uw zus E. (...) slaagden erin te ontsnappen uit de gevangenis en jullie gingen naar jullie burens waar jullie enkele dagen onderdoken en u huurde daarna met uw zus een kamer in Addis Abeba. U vertrok op 22 maart 2015 uit Addis Abeba en u ging naar Soedan waar u het vliegtuig nam naar Parijs en daarna naar België ging waar u aankwam op 29 maart 2015 en er de volgende dag asiel aanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken noch slaagde u erin aannemelijk te maken dat u niet over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken.

U verklaarde geboren te zijn in Asmara en naar Addis Abeba verhuisd te zijn in 1991, u dacht dat dit na de onafhankelijkheid van Eritrea was, al weet u niet wanneer Eritrea onafhankelijk werd (zie gehoorverslag CGVS p.15). Eritrea werd echter pas in 1993 onafhankelijk (zie informatie in uw administratief dossier). U werd dus geboren in Asmara (Eritrea) toen Eritrea nog een deel van Ethiopië was, wat betekent dat u bij uw geboorte de Ethiopische nationaliteit had. Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u de vraag gesteld welke nationaliteit u had bij uw geboorte, waarop u zei dat u het niet wist, wat weinig geloofwaardig is. U wist wel dat Asmara in 1990 (toen u geboren werd) bij Ethiopië hoorde. Er werd u toen gevraagd hoe u de Ethiopische nationaliteit, die u bij uw geboorte had, verloren hebt en u zei dan dat u de reden niet kende en antwoordde ontwijkend dat u naar Ethiopië ging met uw ouders toen u klein was. Er werd u toen opnieuw de vraag gesteld hoe u de Ethiopische nationaliteit, die u had bij uw geboorte, sindsdien verloren hebt waarop u dan zei dat u rap vertrokken bent uit Eritrea en u niet begreep hoe u dan de nationaliteit moest krijgen en dat u niet weet of uw ouders u dan ingeschreven hebben om de Ethiopische nationaliteit te krijgen of niet (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Dat u verklaarde niet te weten of uw ouders u, bij uw vertrek uit Eritrea, al dan niet ingeschreven hebben om de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen doet hier eigenlijk niet ter zake aangezien u al, bij uw geboorte, over de Ethiopische nationaliteit beschikte. U kon het dan ook niet aannemelijk maken dat u de Ethiopische nationaliteit verloren zou hebben.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u, samen met uw zus uit de gevangenis kon ontsnappen maar dat uw ouders en uw andere zus, J. (...), gedeporteerd werden. U zou dan illegaal met uw zus in Ethiopië verbleven hebben tot u naar België vertrok in maart 2015 (zie gehoorverslag CGVS p.10 & 12-13). U verklaarde sinds uw ontsnapping uit de gevangenis illegaal te verblijven in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS p.8). U verklaarde ook tijdens uw gehoor op het CGVS dat de vader van uw zoon een Senegalees is, M. S. (...), die zeven maanden na de geboorte van uw zoon vertrokken zou zijn en dat u sindsdien het contact met hem verloren zou hebben. U zei dat u geprobeerd had om hem te contacteren maar u had zijn adres niet en slaagde er niet in om nieuws van hem te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.8).

Tijdens uw gehoor op het CGVS werd u het facebook profiel getoond van M. S. (...) (zie blauwe map in het administratief dossier) en u bevestigde dat deze persoon de vader van uw zoon is en dat u te zien bent met hem op meerdere foto's op zijn facebook profiel. U verklaarde dan dat u eigenlijk al **sinds 2010** met hem in Italië woonde. Toen u gevraagd werd waarom u dan verklaard had tot 2015 in Addis Abeba gewoond te hebben was uw uitleg hiervoor dat **iedereen liegt om een beter leven te hebben** (zie gehoorverslag CGVS p.17). **U verklaarde ook dat uw ouders en uw beide zussen nog steeds in Addis Abeba wonen en nooit gedeporteerd werden** (zie gehoorverslag CGVS p.17-18). U verklaarde wel opnieuw dat u de Ethiopische nationaliteit niet zou hebben maar toen u dan opnieuw de vraag gesteld werd hoe u de Ethiopische nationaliteit zou verloren hebben zei u enkel dat dit niet relevant is en dat men een identiteitskaart moet hebben om het land te verlaten en dat u die nationaliteit niet gaan claimen bent (zie gehoorverslag CGVS p.17). **Opnieuw slaagt u er dus hoegenaamd niet in om het aannemelijk te maken dat u de Ethiopische nationaliteit verloren zou hebben.**

Bovendien mag er verwacht worden van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden zijn geweest. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Echter, u verklaarde eerst dat uw ouders gedeporteerd werden uit Ethiopië en dat u daarom illegaal in Ethiopië achterbleef en u gaf pas na de confrontatie met het facebook profiel van uw partner toe dat uw ouders eigenlijk niet gedeporteerd werden en dat u eigenlijk al 5 jaar in Italië woonde alvorens asiel aan te vragen in België. U vertrok dus al in 2010 uit Ethiopië wat betekent dat u 5 jaar gewacht hebt om een asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse of Belgische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.18).

Van iemand die zijn land van oorsprong ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat zij ook onmiddellijk na haar binnenkomst in een veilig land asiel aanvraagt. Het feit dat u dit niet deed en 5 jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen, toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen.

U verklaarde overigens eerst dat u in 2010 naar Italië zou gereisd hebben via de zee maar verklaarde wat later dat u eigenlijk niet via de zee gereisd bent maar dat u "via zaken" kwam en u met een "ander paspoort" van Addis Abeba naar Italië gereisd bent (zie gehoorverslag CGVS p.17-18).

U zei dus dat, hoewel uw ouders nooit gedeporteerd werden, ze wel uit Eritrea afkomstig zijn en zich verstopt zouden hebben toen de deportaties plaatsvonden (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u en uw familie zich verstopt zouden hebben en zo de deportaties naar Eritrea vermeden zouden hebben is weinig geloofwaardig aangezien u verklaarde dat er geen deportaties plaatsvonden voor 2000 (zie gehoorverslag CGVS p.16). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de eerste deportaties van Eritreeërs uit Ethiopië al plaatsvonden in 1998, het jaar waarin de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië uitbrak (zie informatie blauwe map).

Hoewel u dus verklaarde dat u en uw familie zich verstopt zouden hebben tijdens de deportaties kunt u niet uitleggen wat de oorzaak was van deze deportaties en legt u foutieve verklaringen af over wanneer deze deportaties aanvingen. Er werd u gevraagd waarom er Eritreeërs gedeporteerd werden uit Ethiopië en u zei dat "u denkt dat ze vochten om de zee" en u dacht ook dat het in het jaar 2000 was, u herinnerde zich niet precies wanneer "het probleem" begon maar ze begonnen volgens u vanaf het jaar 2000 aan Eritreeërs te vragen om het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.12). U verklaarde dat u dacht dat de laatste oorlog tussen Eritrea en Ethiopië 5 – 6 jaar geleden plaatsvond en dat u denkt dat er Eritreeërs gedeporteerd werden uit Ethiopië omdat "ze" (Eritrea en Ethiopië) niet akkoord waren over het land en ze beiden zeiden dat het van hen was. U weet dat er toen gevochten werd maar u kon zich niet herinneren wanneer de oorlog plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.16).). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 begon, wat ook de aanleiding was voor het beginnen van de deportaties van Eritreeërs uit Ethiopië. Er werd u tijdens uw gehoor op het CGVS ook de vraag gesteld of u de naam Badme kent (zie gehoorverslag CGVS p.16). U zei dat u deze naam al eens gehoord had maar niet te weten wat Badme is. Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat het dorp Badme de directe aanleiding was voor het uitbreken van de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië aangezien beide landen claimden dat het dorp Badme op hun grondgebied lag.

Dat u niet weet dat deze deportaties al begonnen in 1998 en dat u niet weet dat de oorlog tussen Eritrea in 1998 begon en dat u niet weet dat de oorlog begon omwille van het dorp Badme doen verder afbreuk aan uw verklaringen dat u en uw familie zich zouden verstopt hebben toen er deportaties plaatsvonden. Immers, moesten u en uw familie echt in angst geleefd hebben en moeten onderduiken hebben omwille van de Eritrese origine van u en uw ouders, mag er toch van u verwacht worden dat u ten minste kan uitleggen hoe het komt dat Ethiopië mensen met Eritrese origine deporteerde en wanneer dit gebeurde.

Toen er u gevraagd werd, tijdens uw gehoor op het CGVS, waar uw ouders geboren werden in Eritrea, zei u dat uw moeder Bilen is en geboren werd in Keren en dat uw vader in Asmara geboren werd (zie gehoorverslag CGVS p.4). U zei dat uw vader geen Bilen is en toen u erop gewezen werd dat u nochtans bij DVZ verklaard had dat uw beide ouders Bilen zijn (zie verklaring DVZ – Persoonsgegevens) zei u dat het een misverstand was en dat enkel uw moeder Bilen is. U gaf overigens ook een andere geboorteplaats voor uw moeder bij DVZ (zie verklaring DVZ – Persoonsgegevens- biologische ouders) en toen u daarop gewezen werd, vroeg u zelf aan de PO of u toen een andere naam had gegeven en u zei dan dat u het zich ging proberen te herinneren. U kon uiteindelijk, na de pauze tijdens uw gehoor op het CGVS, de naam geven van de geboorteplaats van uw moeder die u bij DVZ had gegeven, Shieb (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Gevraagd wat uw ethnïe was, zei u : "ik hoorde ze zeggen Eritrea" en zei u dat u denkt dat u geen Bilen bent want u denkt dat het in uw cultuur gewoonlijk is dat u de ethnïe van uw vader meekrijgt. Wat de ethnïe van uw vader is kon u dan weer niet zeggen, u had enkel "gehoord" dat hij van Asmara is. Dat u niet zou weten welke ethnïe uw vader heeft en dus ook niet wat uw eigen ethnïe zou zijn, is allerminst aannemelijk.

Toen er u gevraagd werd welke Eritrese ethnïes u kent zei u eerst Akurdet (naam van een stad in Eritrea) en nadat u erop gewezen werd dat er naar ethnïes gevraagd werd, zei u " Tigray of Tigre" om dan te besluiten dat het Tigre is (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier gevoegd werd, blijkt dat er negen ethnïes of bevolkingsgroepen zijn in Eritrea, waar de Tigre en de Bilen er twee van zijn. Hoewel u verklaarde Tigrinya en Amhaars te spreken met uw ouders slaagde u er dus niet in om de Eritrese ethnïe te benoemen die Tigrinya spreekt, namelijk de gelijknamige Tigrinya. U gaf wel de naam Tigray, wat de naam is van de Tigrinya sprekende Ethiopische ethnïe (de Tigray) die in de gelijknamige Tigray regio woont in het noorden van Ethiopië (zie informatie blauwe map). Dat uw ouders, waarmee u verklaarde Tigrinya te spreken, Eritrese origines zouden hebben maar dat u dan niet eens de naam kan geven van de Eritrese ethnïe die Tigrinya spreekt is allerminst geloofwaardig.

Nadat u verklaard had dat uw ouders eigenlijk nooit gedeporteerd werden uit Ethiopië, werd er u gevraagd wat het beroep is van uw vader in Addis Abeba en u zei dat hij daar fysiotherapeut is en er zijn eigen kliniek heeft (zie gehoorverslag CGVS p.19). Toen u er dan op gewezen werd dat het wel erg onwaarschijnlijk is dat uw vader als fysiotherapeut met een eigen kliniek niet over identiteitsdocumenten zou beschikken in Ethiopië was uw verklaring hiervoor dat het belangrijkste niet is om documenten te hebben maar om geld te hebben en u legde uit dat als men genoeg geld heeft, men alles kan kopen en met alles weggeraakt, een verklaring die allerm minst nog kon overtuigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen. U kon namelijk niet aannemelijk maken dat u een vrees hebt ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten omwille van uw beweerd Eritrese origine. U gaf overigens tijdens uw gehoor zelf toe dat uw verklaringen over de deportatie van uw ouders naar Eritrea gelogen waren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier, blijkt ten slotte niet dat Ethiopiërs van Eritrese origine, hoewel er sprake is van angst voor discriminatie, vervolging of schade te vrezen hebben in Ethiopië, louter omwille van hun Eritrese origine.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van de voorkant van de identiteitskaart van uw moeder en een uittreksel uit het geboorteregister van Eritrea.

Naast het gegeven dat een kopie van een (deel van) een document amper bewijswaarde heeft, kan nog toegevoegd worden dat als uw moeder over een Eritrese identiteitskaart zou beschikken dat niet betekent dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken of dat u niet over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken.

Wat betreft de geboorteakte (afgeleverd te Asmara op 18/9/2009, op naam van G. T. S. (...)) kan worden opgemerkt dat deze geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, noch nationaliteit. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit en nationaliteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat valse of vervalste Eritrese identiteitsdocumenten veelvuldig voorkomen buiten Eritrea. Bijgevolg veranderen deze documenten de hierboven gedane vaststellingen dus niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat geen geloof gehecht wordt aan uw Eritrese nationaliteit."

1.2. Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een rapport van OSAR "Ethiopie: origine mixte éthiopienne-érythréenne. Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR" d.d. 29 januari 2013 (bijlage 2).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 december 2015 een schending aan van "artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen evenals van de gegrondheid en de wettigheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidair beschermingsstatuut."

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift vooreerst op dat er rekening gehouden moet worden met haar beperkte opleiding, waardoor het begrijpelijk is dat zij sommige zaken niet weet. Ook bemerkt zij dat vele Eritreeërs hun herkomst in Ethiopië verbergen uit vrees gediscrimineerd te worden en/of vervolgingen te ondergaan. Men heeft verzoekster dan ook heel haar leven geleerd niet alles te onthullen over haar persoonlijke toestand. Verzoekster heeft dan ook moeilijkheden met het vertrouwen van anderen.

Voorts verwijt verzoekster dat verweerder niet onderzocht heeft of zij feitelijk al dan niet de Ethiopische nationaliteit had, en indien zij deze in het verleden zou gehad hebben, of zij deze nationaliteit thans nog

heeft. Zij wijst er desbetreffend op dat de Ethiopische overheden tijdens de oorlog tot de intrekking van de nationaliteit zijn overgegaan. Verzoekster werd hierover niet ondervraagd en door verweerder werd niet nagegaan of haar ouders steeds de Ethiopische nationaliteit hadden, gesteld dat zij deze ooit hebben gehad.

Verder meent verzoekster dat haar niet verweten kan worden dat zij haar nationaliteit niet kent, gezien zij, buiten haar geboorteakte, over geen enkel identiteitsdocument van Ethiopië of van Eritrea beschikt. Bovendien wordt de complexiteit van de toestand van personen van Eritrese origine door meerdere organisaties vastgesteld en bevestigd.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij aanvankelijk haar verblijf in Italië verzweeg, stelt verzoekster dat andere kandidaat-vluchtelingen haar hadden aangeraden haar verblijf in Italië te verzwijgen. Haar verblijf in Italië doet echter geen enkele afbreuk aan het feit dat zij van Eritrese afkomst is en dat zij in Ethiopië geen normaal leven had.

Wat betreft het feit dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, legt verzoekster uit dat zij in Italië geen asiel durfde aanvragen omdat men haar daar verweten zou hebben vijf jaar onwettig op het grondgebied te hebben verbleven.

In verband met de deportaties naar Eritrea, stelt verzoekster dat zij verklaard heeft *“dat de deportaties in 1998 begonnen en dat deze tot in 2002 doorgingen”*. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat verzoekster stelde dat er geen deportaties plaatsvonden voor 2000, is verzoekster dan ook van mening dat er sprake is van een vertalingsfout. Verder benadrukt verzoekster dat zij duidelijk gesteld heeft dat Ethiopië en Eritrea elkaars grondgebied betwisten. Zij herinnert zich inderdaad de naam Badme niet, doch moet er rekening gehouden worden met het feit dat zij maar tot 12-13 jaar naar school is geweest. Zij heeft de reden van de oorlog dan ook met haar eigen woorden uitgelegd en deze verklaring blijkt overeen te stemmen met de werkelijkheid.

Voorts onderstreept verzoekster dat haar moeder wel degelijk te Keren is geboren en dat de desbetreffende tegenstrijdigheid slechts een misverstand is. Verzoekster *“(had) de bedoeling niet (...) informatie aan de tegenpartij te verbergen aangezien zij de kopij van de vorige identiteitskaart van haar moeder ingediend heeft”*.

Wat betreft de etnie van haar vader, merkt verzoekster op hierover inlichtingen te hebben ingewonnen en bevestigt zij dat haar vader wel degelijk Bilen is. Ook hier dient rekening gehouden te worden met haar laag scholingsniveau.

Omtrent haar verklaringen inzake Eritrese etnieën, oppert verzoekster dat er van haar wederom *“nauwkeurigheden en volledige informatie”* worden verwacht, dit terwijl zij slechts tot haar 12-13 jaar naar school is geweest.

Aangaande haar verklaringen over het beroep van haar vader, wenst verzoekster een wijziging aan te brengen en stelt zij dat zij nooit beweerd heeft dat haar vader een kliniek had. Wel heeft zij uitgelegd dat hij zijn beroep thuis uitoefende, waardoor hij dan ook geen identiteitsdocumenten nodig had.

Ten slotte verwijst verzoekster nog naar een rapport van OSAR d.d. 29 januari 2013 (bijlage 2) om te stellen dat Ethiopië ten opzichte van Eritreeërs een *“aanzienlijke discriminerende politiek”* hanteert. Uit het rapport blijkt dat de toestand van Eritreeërs in Ethiopië *“volkomen strijdig is met artikel 3 van EVRM: zij hebben bijna en zelfs helemaal geen toegang tot de scholing en de medische zorgen.”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. Verzoekster stelt geen nationaliteit te hebben maar blijft bij louter ongerijmde beweringen. Waar verzoekster aanvankelijk aangaf dat haar ouders werden gedeporteerd uit Ethiopië en dat zij daarom illegaal in Ethiopië achterbleef wijzigde ze dit later en verklaarde zij dat haar ouders en haar beide zussen nog steeds in Addis Abeba wonen en nooit gedeporteerd werden (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Wanneer verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het Facebookprofiel van M. S., bevestigde zij dat deze persoon de vader van haar zoon is en dat zij te zien is met hem op meerdere foto's op zijn Facebookprofiel. Verzoekster verklaarde dan dat zij eigenlijk al sinds 2010 in Italië woonde. Dergelijke bedrieglijke verklaringen ondermijnen reeds op ernstige wijze de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Immers mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

2.4. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster blijkbaar al in 2010 uit Ethiopië vertrok en pas na vijf jaar in Italië gewoond te hebben in België asiel aanvroeg. De vaststelling dat verzoekster derhalve vijf jaar gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse of Belgische autoriteiten staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Verzoekster heeft duidelijk geen moeite om een valse verklaring af te leggen met een verzonnen asielverhaal en meent dat 'iedereen dit doet'.

2.5. De Raad benadrukt verder dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van verzoekende partij dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.6. Verzoekster verklaart over geen enkele nationaliteit te beschikken, doch zij meent recht te hebben op de Eritrese nationaliteit gezien zij geboren is in Asmara op 21 januari 1990. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit deze hypothese zou kunnen blijken.

2.7. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij werd geboren in Asmara (Eritrea) op 21 januari 1990 vooraleer Eritrea onafhankelijk was van Ethiopië in 1993 onafhankelijk werd (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 6). Verzoeksters ouders hadden de Ethiopische nationaliteit en verzoekster had aldus bij haar geboorte de Ethiopische nationaliteit. Verzoeksters ouders zouden in 1991 van Asmara naar Addis Abeba verhuisd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoekster kan niet aantonen dat er ooit door haar ouders stappen werden genomen om aan de Ethiopische nationaliteit te verzaken. Verzoeksters bewering niet te weten welke nationaliteit zij had bij haar geboorte (gehoorverslag CGVS, p. 5) is geheel ongeloofwaardig, gezien zij wel wist dat Asmara in 1990 – toen zij geboren werd – bij Ethiopië hoorde. Vervolgens werd verzoekster gevraagd hoe zij dan de Ethiopische nationaliteit, die zij bij haar geboorte had, verloren heeft, waarop zij stelde de reden niet te kennen en ontwijkend antwoordde dat zij naar Ethiopië ging met haar ouders toen zij klein was (gehoorverslag CGVS, p. 5). Opnieuw gevraagd naar hoe zij de Ethiopische nationaliteit verloren heeft, verklaarde zij dat ze rap vertrokken is uit Eritrea en dat zij niet begreep hoe zij dan de nationaliteit moest krijgen en dat zij niet weet of haar ouders haar dan ingeschreven hebben om de Ethiopische nationaliteit te krijgen of niet (gehoorverslag CGVS, p. 5). Evenwel verklaart zij hiermee op geen enkele manier hoe zij dan de Ethiopische nationaliteit, die zij bij de geboorte had, verloren heeft. Ook later, nadat zij had toegegeven dat haar familie nooit gedeporteerd werd, houdt zij vol dat zij de Ethiopische nationaliteit niet heeft. Wederom wordt haar dan gevraagd hoe zij de Ethiopische nationaliteit verloren heeft, waarop zij enkel antwoordde dat dit niet relevant is en dat men een identiteitskaart moet hebben om het land te verlaten en dat zij die nationaliteit niet gaan claimen is (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoekster legt dan ook geenszins afdoende uit hoe zij de Ethiopische nationaliteit verloren heeft. Bovendien verklaart verzoekster nog dat ze met een Ethiopisch paspoort en een visum 'voor zaken' in 2010 naar Italië reisde. Verzoekster legt dit paspoort niet voor.

2.8. Dat aan verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Ethiopië als Eritrese zonder nationaliteit geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt verder uit de vaststelling dat haar verklaringen over de deportaties van Eritreeërs uit Ethiopië geenszins kunnen overtuigen.

Door verzoekster werd, na aanvankelijk te hebben gesteld dat haar ouders gedeporteerd werden, uiteindelijk verklaard dat haar ouders zich verstoopt hadden toen de deportaties plaatsvonden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Evenwel verklaarde verzoekster dat er geen deportaties plaatsvonden voor 2000 (gehoorverslag CGVS, p. 16), terwijl echter uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 4-6) blijkt dat de eerste deportaties van Eritreeërs uit Ethiopië al plaatsvonden in 1998, het jaar waarin de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië uitbrak. Verzoeksters betoog dat zij verklaard had dat de deportaties plaatsvonden van 1998 tot 2002 en dat er desbetreffend sprake zou zijn van een vertalingsfout, kan geenszins door de Raad worden bijgetreden, gezien verzoekster herhaaldelijk stelde dat de deportaties pas in 2000 aanvingen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 16).

Wanneer verzoekster gevraagd werd waarom er Eritreeërs gedeporteerd werden uit Ethiopië zei zij te denken dat ze *“vochten omwille van de zee”* en dat zij dacht dat dit in het jaar 2000 was, doch kon zij zich niet herinneren *“wanneer het probleem begon”* maar volgens haar *“(…) begonnen ze (vanaf 2000) aan Eritreeërs te zeggen dat ze het land moesten verlaten”* (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoekster verklaarde verder dat de laatste oorlog tussen Eritrea en Ethiopië 5-6 jaar geleden plaatsvond en dat volgens haar Eritreeërs uit Ethiopië gedeporteerd werden omdat “ze” (Eritrea en Ethiopië) niet akkoord waren over het land en ze beiden zeiden dat het van hen was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoekster stelde dat er toen gevochten werd, dat ze elkaar haten en dat ze daarom mensen deporteerden, doch kan zich niet herinneren wanneer de oorlog precies plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 16). Over deze oorlog zou bij hen thuis niet gesproken zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 4-6) blijkt dat de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 begon, wat ook de aanleiding was voor het beginnen van de deportaties van Eritreeërs uit Ethiopië. Verder blijkt uit deze informatie dat het dorp Badme de directe aanleiding was voor het uitbreken van de oorlog tussen Eritrea en Ethiopië aangezien beide landen claimden dat het dorp Badme op hun grondgebied lag. Wanneer aan verzoekster echter de vraag gesteld werd of zij de naam Badme kent, zei ze louter deze naam al gehoord te hebben, maar niet te weten wat Badme is (gehoorverslag CGVS, p. 16).

De Raad is van oordeel dat voormelde vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring dat zij en haar familie zich verstopt zouden hebben toen er deportaties plaatsvonden op ernstige wijze ondergraven. Immers, indien verzoekster en haar familie werkelijk in angst geleefd zouden hebben en zouden moeten hebben onderduiken omwille van hun Eritrese origine, kan verwacht worden dat verzoekster minstens kan uitleggen hoe het komt dat Ethiopië mensen met Eritrese origine deporteerde en wanneer dit gebeurde. Voorts zou verzoekster spontaan kunnen toelichten hoe ze zo lang konden onderduiken. Het loutere feit dat verzoekster een laag scholingsniveau heeft volstaat geenszins om haar onwetendheid desbetreffend te verklaren, immers verzoekster was door haar ouders en familie omringd en kreeg dus te horen wat wel of niet kon.

2.9. De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden verblijf in Ethiopië zonder nationaliteit en bovendien van haar beweerde Eritrese origine wordt voorts ondergraven door verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen aangaande de origine van haar ouders en het beroep van haar vader.

Vooreerst legde zij inconsistente verklaringen af over de geboorteplaats van haar moeder en de etnie van haar vader. Wat betreft de geboorteplaats van haar moeder, gaf zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat haar moeder geboren was in Shieb (verklaring DVZ, vraag 13A), terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat haar moeder geboren werd in Keren (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hierop gewezen, vroeg verzoekster aan de *protection officer* of zij toen een andere naam had opgegeven en zei ze dat ze het zich ging proberen te herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uiteindelijk, na de pauze tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, kon verzoekster de naam geven van de geboorteplaats van haar moeder die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 12). In haar verzoekschrift benadrukt ze evenwel dat haar moeder in Keren werd geboren, zoals zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf. Verzoekster bevestigt hiermee louter de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. In verband met de etnie van haar vader, had verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat haar beide ouders Bilen zijn (verklaring DVZ, vraag 6e), terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde dat haar vader geen Bilen is (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, stelt verzoekster dat het een misverstand was en benadrukt zij dat enkel haar moeder Bilen is (gehoorverslag CGVS, p. 4). Het kan dan ook minstens opmerkelijk genoemd worden dat verzoekster in haar verzoekschrift dan weer het tegendeel beweert en stelt dat haar vader wel degelijk Bilen is. Verzoeksters verklaringen over de herkomst van haar ouders zijn dan ook manifest ongeloofwaardig en komt voor als louter verzonnen beweringen.

Verder bleek verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet te weten welke etnie haar vader – die volgens verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor geen Bilen was – dan wel was en wist zij dus ook niet – verzoeksters stelde dat het in haar cultuur gewoonlijk is dat zij de etnie van haar vader meekrijgt – wat haar eigen etnie was, hetgeen allerm minst aannemelijk is. Gevraagd naar haar etnie, stelde verzoekster louter “*Ik hoorde ze zeggen Eritrea*” en dat ze denkt dat ze geen Bilen is zoals haar moeder omdat ze denkt dat het in haar cultuur gewoonlijk is dat zij de etnie van haar vader meekrijgt. De etnie van haar vader kon zij evenwel niet zeggen, zij had enkel gehoord dat hij van Asmara, Eritrea, is (gehoorverslag CGVS, p. 5). Vervolgens *post-factum* in het verzoekschrift stellen dat haar vader wel degelijk ook Bilen is, hetgeen zij nog uitdrukkelijk ontkende tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 4) komt allesbehalve overtuigend over. Van verzoekster kan verwacht worden te weten van welke etnie haar vader is en welke etnie zijzelf heeft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat toen verzoekster gevraagd werd welke Eritrese etnieën zij kent, zij eerst Akurdet antwoordde, zijnde een stad in Eritrea. Erop gewezen dat er naar etnieën gevraagd werd, gaf zij vervolgens “*Tigray of Tigre*” als antwoord om dan te besluiten dat het “*Tigre*” is (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, delen 2-3) blijkt dat er negen etnieën of bevolkingsgroepen zijn in Eritrea, waar de Tigre en de Bilen er twee van zijn. Hoewel verzoekster verklaarde Tigrinya en Amhaars te spreken met haar ouders (gehoorverslag CGVS, p. 5), slaagde zij er echter niet in om de Eritrese etnie te benoemen die Tigrinya spreekt, namelijk de gelijknamige Tigrinya. Verzoekster gaf wel de naam Tigray, wat evenwel de naam is van de Tigrinya sprekende Ethiopische etnie (de Tigray) die in de gelijknamige Tigray regio woont in het noorden van Ethiopië. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoekster enerzijds beweert dat haar ouders van Eritrese origine zijn en dat zij hiermee Tigrinya sprak, doch er anderzijds niet in slaagt de naam te geven van de Eritrese etnie die Tigrinya spreekt.

Ten slotte is het geheel ongeloofwaardig, gelet op verzoeksters bewering dat haar familie niet over identiteitsdocumenten zou beschikken in Ethiopië, dat haar vader, zoals verzoekster aangeeft tijdens haar gehoor, dan wel in Addis Abeba fysiotherapeut is en er zijn eigen kliniek heeft (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat dit mogelijk zou zijn zonder in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten, is niet aannemelijk. De *post-factum* verklaring in haar verzoekschrift dat haar vader geenszins een eigen kliniek had, maar zijn beroep thuis beoefende, kan allesbehalve verzoeksters uitdrukkelijk verklaringen dat haar vader een eigen kliniek heeft, ontkrachten.

Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen identiteitsdocumenten neerlegt van haarzelf maar evenmin van haar ouders terwijl zij wel de Ethiopische nationaliteit hadden en in de hoofdstad woonden waar verzoeksters vader een medisch beroep uitoefende. De bewering dat de familie ondergedoken leefde is strijdig met het beroep van verzoeksters vader. Indien verzoekster stelt dat hun afkomst uit Asmara - wat een loutere bewering is - bekend was bij de Ethiopische overheid dan kan niet worden ingezien hoe ze konden onderduiken.

2.10. Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de situatie van personen van Eritrese origine in Ethiopië en desbetreffend een rapport van OSAR aanbrengt (bijlage 2 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat dergelijke verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in Ethiopië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekster blijft hierin gebreke, gezien zij haar voorgehouden herkomst uit Eritrea, het door haar beweerde verblijf in Ethiopië als Eritrese zonder nationaliteit en de door haar beweerde problemen in Ethiopië omwille van haar (beweerde) Eritrese origine geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

2.11. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd reeds vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij afkomstig is uit Eritrea en dat zij zonder nationaliteit in Ethiopië zou hebben verbleven.

Bovendien dient hierbij nog te worden bemerkt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 7) blijkt dat valse of vervalste Eritrese identiteitsdocumenten veelvuldig voorkomen buiten Eritrea. Aldus dient de bewijskracht van Eritrese documenten met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld.

Wat betreft de door haar neergelegde kopie van de voorkant van de identiteitskaart van haar moeder, merkt de Raad op dat aan fotokopieën geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook indien verzoeksters moeder over een Eritrese identiteitskaart zou beschikken (wat niet wordt aangenomen) dan nog hieruit niet kan afgeleid worden dat ook verzoekster over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Verzoekster toont ook niet aan en licht ook niet toe hoe haar moeder in Addis Abeba als Eritrese ingeschreven kon worden.

Daarnaast brengt verzoekster nog een geboorteakte afgeleverd te Asmara op 18 september 2009 op naam van G. T. F. aan. Evenwel dient te worden vastgesteld dat dit document geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat verzoekster wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. De neergelegde geboorteakte kan dan ook geenszins beschouwd worden als een vaststaand bewijs van verzoeksters identiteit en zoals hoger gesteld. Bovendien kan verzoekster niet toelichten hoe ze beweerdelijk via een zus en een niet nader genoemde tante, plots een inschrijving in Eritrea heeft

verkregen in 2009. Voorts is dit geboortebewijs inhoudelijk onvolledig nu verzoeksters vader er niet op vermeld is terwijl verzoekster wel zijn naam draagt. Ten slotte dient opnieuw te worden gewezen op het gemak waarmee dergelijke stukken kunnen worden aangekocht.

Het dient te worden herhaald dat verzoeksters ouders Ethiopische identiteitsdocumenten hadden bij verzoeksters geboorte, zeker nu verzoeksters vader gestudeerd heeft en ook thans nog gespecialiseerde medische behandelingen verstrekt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster geen identiteitsdocumenten wil voorleggen terwijl ze met een Ethiopisch paspoort naar Italië is gereisd.

De neergelegde stukken uit Eritrea komen voor als gefabriceerd in een poging een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ze worden geenszins ondersteund door geloofwaardige verklaringen en zijn strijdig met verzoeksters verblijf in Ethiopië. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan deze stukken, wel integendeel.

2.12. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden afkomst uit Eritrea, aan het door haar voorgehouden verblijf in Ethiopië als Eritrese zonder nationaliteit en de door haar beweerde problemen in Ethiopië omwille van haar (beweerde) Eritrese origine. Noch het administratief dossier en evenmin het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster een andere nationaliteit heeft dan de Ethiopische die ze bij haar geboorte kreeg van haar Ethiopische ouders. Verzoekster verklaarde immers nooit dat haar ouders niet uit Ethiopië kwamen of er niet geboren zijn.

Wat Ethiopië betreft kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen andere problemen meldde met dan deze omwille van haar (louter beweerde) Eritrese origine.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK